

32000L0076

L 332/91

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

28.12.2000

DYREKTYWA 2000/76/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 4 grudnia 2000 r.****w sprawie spalania odpadów**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽³⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽⁴⁾ oraz w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy dnia 11 października 2000 r.,

a także mając na uwadze, co następuje.

- (1) Piąty program działań w dziedzinie ochrony środowiska: W stronę zrównoważonego rozwoju – program polityki i działań Wspólnoty Europejskiej w odniesieniu do środowiska naturalnego i stałego rozwoju, uzupełniony decyzją nr 2179/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. w sprawie rewizji wspólnotowego programu polityki i działań w odniesieniu do środowiska naturalnego i stałego rozwoju „Ku trwałemu rozwojowi” ⁽⁵⁾, ustala jako cel, że krytyczne ładunki oraz poziomy niektórych zanieczyszczeń takich jak tlenki azotu (NO_x), ditlenek siarki (SO₂), metale ciężkie i dioksyny nie powinny być przekraczane, podczas gdy w zakresie jakości powietrza celem jest, aby wszystkie osoby powinny być skutecznie chronione przed rozpoznanymi zagrożeniami dla zdrowia wynikających z zanieczyszczenia powietrza. Program ten ustala jako cel, zmniejszenie o 90 % emisji dioksyn ze zidentyfikowanych źródeł do 2005 r. (poziom z 1985 r.) i zmniejszenie o co najmniej 70 % emisji kadmu (Cd), rtęci (Hg) i ołowiu (Pb) ze wszystkich ścieżek w 1995 r.
- (2) Protokół w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych podpisany przez Wspólnotę w ramach Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości ustala prawnie wiążące dopuszczalne wielkości dla emisji dioksyn i furanów w wysokości 0,1 ng/m TE (równoważniki toksyczności) dla zakładów spalających ponad 3 tony komunalnych odpadów stałych na godzinę, 0,5 ng/m; TE dla instalacji

spalających ponad 1 tonę odpadów medycznych na godzinę i 0,2 ng/m TE dla instalacji spalających ponad 1 tonę odpadów niebezpiecznych na godzinę.

- (3) Protokół w sprawie metali ciężkich podpisany przez Wspólnotę w ramach Protokołu do Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości ustala prawnie wiążące dopuszczalne wielkości emisji cząstek wynoszące 10 mg/m³ dla spalania odpadów niebezpiecznych i medycznych, oraz dla emisji rtęci 0,05 mg/m³ dla spalania odpadów niebezpiecznych i 0,08 mg/m³ dla spalania odpadów komunalnych.
- (4) Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem i Światowa Organizacja Zdrowia wskazują, że niektóre wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA) są rakotwórcze. Dlatego, Państwa Członkowskie mogą ustalić dopuszczalne wielkości emisji dla WWA między innymi zanieczyszczeniami.
- (5) Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 Traktatu istnieje potrzeba podjęcia działań na szczeblu wspólnotowym. Zasada ostrożności przewiduje podstawę dla dalszych środków. Niniejsza dyrektywa ogranicza się do minimalnych wymagań dla spalarni i współspalarni.
- (6) Ponadto art. 174 przewiduje, że polityka Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego ma przyczynić się do ochrony zdrowia ludzkiego.
- (7) Dlatego wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego i ochrony zdrowia ludzkiego wymaga ustalenia i utrzymania rygorystycznych warunków działania, wymagań technicznych i dopuszczalnych wielkości emisji dla instalacji spalających lub współspalających odpady we Wspólnocie. Ustalone dopuszczalne wielkości powinny zapobiec lub ograniczyć, tak dalece jak jest to praktycznie możliwe, negatywne skutki dla środowiska naturalnego i wynikające zagrożenia dla zdrowia ludzkiego.
- (8) Komunikat Komisji w sprawie przeglądu wspólnotowej strategii w zakresie zarządzania odpadami uznaje za główny priorytet zapobieganie, a następnie ponowne wykorzystanie i odzysk, a na końcu bezpieczne unieszkodliwianie odpadów; Rada w swojej rezolucji z dnia 24 lutego 1997 r. w sprawie wspólnotowej strategii w zakresie zarządzania odpadami ⁽⁶⁾ ponowiła swoje przekonanie, że zapobieganie powstawaniu odpadów powinno być pierwszym priorytetem jakiegokolwiek racjonalnej polityki w odniesieniu do odpadów w stosunku do minimalizacji produkcji odpadów i niebezpiecznych właściwości odpadów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 17.1.1998, str. 6 i

Dz.U. C 372 z 2.12.1998, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 116 z 28.4.1999, str. 40.

⁽³⁾ Dz.U. C 198 z 14.7.1999, str. 37.

⁽⁴⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 1999 r. (Dz.U. C 219 z 30.7.1999, str. 249), wspólne stanowisko Rady z dnia 25 listopada 1999 r. (Dz.U. C 25 z 28.1.2000, str. 17) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2000 r. i decyzja Rady z dnia 20 listopada 2000 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 138 z 17.5.1993, str. 1 i
Dz.U. L 275 z 10.10.1998, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 76 z 11.3.1997, str. 1.

- (9) Rada w swojej rezolucji z dnia 24 lutego 1997 r. podkreśla istotę wspólnotowych kryteriów dotyczących wykorzystania odpadów, potrzebę odpowiednich norm emisji w celu zastosowania w spalarniach, potrzebę rozważenia środków monitoringu w istniejących spalarniach oraz potrzebę rozważenia przez Komisję zmiany prawodawstwa wspólnotowego odnoszącego się do spalania odpadów z odzyskiem energii celem uniknięcia przemieszczeń na dużą skalę odpadów przeznaczonych do spalania lub współspalania we Wspólnocie.
- (10) Niezbędne jest ustalenie ścisłych zasad dla wszystkich instalacji spalających lub współspalających odpady w celu uniknięcia transgranicznego przemieszczania odpadów do instalacji działających przy niższych kosztach dzięki mniej rygorystycznym normom ochrony środowiska.
- (11) Komunikat Komisji/energia na rzecz przyszłości: Odnawialne źródła energii/Biała księga strategii i planu działań Wspólnoty uwzględnia w szczególności użycie biomasy do celów energetycznych.
- (12) Dyrektywa Rady 96/61/WE⁽¹⁾ ustala zintegrowane podejście do zapobiegania zanieczyszczaniu oraz kontroli, w ramach którego wszystkie aspekty działania instalacji w odniesieniu do ochrony środowiska są uwzględnione w zintegrowany sposób. Instalacje do spalania odpadów komunalnych o zdolności przerobowej powyżej 3 ton na godzinę i instalacje do unieszkodliwiania lub odzysku odpadów niebezpiecznych o zdolności przerobowej 10 ton na dobę są objęte zakresem wymienionej dyrektywy.
- (13) Zgodność z dopuszczalnymi wartościami emisji ustanowionymi w niniejszej dyrektywie powinna być uznana jako niezbędny, ale niewystarczający warunek dla zgodności z wymaganiami dyrektywy 96/61/WE. Taka zgodność może obejmować bardziej rygorystyczne dopuszczalne wartości emisji dla zanieczyszczeń przewidzianych w niniejszej dyrektywie, dopuszczalne wartości emisji dla innych substancji i innych instalacji oraz inne właściwe warunki.
- (14) W okresie dziesięciu lat zdobyto doświadczenie przemysłowe we wprowadzaniu w życie technik zmniejszania emisji zanieczyszczeń ze spalarni.
- (15) Dyrektywy Rady 89/369/EWG⁽²⁾ i 89/429/EWG⁽³⁾ w sprawie zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza przez istniejące spalarnie odpadów komunalnych przyczyniły się do zmniejszenia i kontroli emisji do atmosfery ze spalarni. Obecnie powinny zostać przyjęte bardziej rygorystyczne reguły i te dyrektywy powinny zostać uchylone.
- (16) Rozróżnienie między odpadami niebezpiecznymi a odpadami niebędącymi odpadami niebezpiecznymi opiera się zasadniczo na właściwościach odpadów przed spalaniem lub współspalaniem, a nie na różnicach w emisjach. Te same dopuszczalne wielkości emisji powinny stosować się do spalania oraz współspalania odpadów niebezpiecznych i odpadów nie będących odpadami niebezpiecznymi, ale należy utrzymać różne techniki i warunki spalania lub współspalania i różne środki monitorowania po przyjęciu odpadów.
- (17) Państwa Członkowskie powinny uwzględnić dyrektywę Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącą się do wartości dopuszczalnych dla ditlenku siarki, ditlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu⁽⁴⁾ podczas wykonywania niniejszej dyrektywy.
- (18) Spalanie odpadów niebezpiecznych o zawartości chlorowcowanych substancji organicznych, wyrażonych jako chlor, wyższej niż 1 % musi spełniać niektóre warunki eksploatacji w celu zniszczenia możliwie jak największej ilości organicznych zanieczyszczeń, takich jak dioksyny.
- (19) Spalanie odpadów, które zawierają chlor powoduje powstanie pozostałości gazów odlotowych. Pozostałości takie powinny być zarządzane w sposób minimalizujący ich ilość i szkodliwość.
- (20) Mogą istnieć podstawy do przewidzenia określonych wyjątków od dopuszczalnych wartości emisji dla niektórych zanieczyszczeń w określonym okresie czasu i z zastrzeżeniem szczególnych warunków.
- (21) Powinny zostać opracowane kryteria dla niektórych segregowanych palnych frakcji odpadów niebędących odpadami niebezpiecznymi, które nie nadają się do recyklingu, w celu przyznania zezwolenia na zmniejszenie częstotliwości okresowych pomiarów.
- (22) Jednolity tekst w sprawie spalania odpadów poprawi przejrzystość prawną i możliwości egzekwowania prawa. Powinna istnieć jedna dyrektywa odnosząca się do spalania i współspalania odpadów niebezpiecznych i odpadów niebędących odpadami niebezpiecznymi, w pełni uwzględniająca treść i strukturę dyrektywy Rady 94/67/WE z dnia 16 grudnia 1994 r w sprawie spalania odpadów niebezpiecznych⁽⁵⁾. Z tego względu dyrektywa 94/67/WE powinna zostać uchylona.
- (23) Artykuł 4 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów⁽⁶⁾ zobowiązuje Państwa Członkowskie do podjęcia niezbędnych działań w celu zapewnienia, że odpady są odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez wyrządzenia szkód środowisku naturalnemu. W tym celu art. 9 i 10 tej dyrektywy przewidują, że każdy zakład lub przedsiębiorstwo zajmujące się przetwarzaniem odpadów musi uzyskać od właściwych władz pozwolenie odnoszące się, między innymi, do środków ostrożności, które mają zostać podjęte.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26.

⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 14.6.1989, str. 32. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 203 z 15.7.1989, str. 50. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 163 z 29.6.1999, str. 41.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 34.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39. Rozporządzenie ostatnio zmienione decyzją 350/96/WE (Dz.U. L 135 z 6.6.1996, str. 32).

- (24) Wymagania odnoszące się do odzysku ciepła wytworzonego przez spalanie lub współspalanie oraz minimalizacji i recyklingu pozostałości po eksploatacji spalarni lub współspalarni są pomocne oraz będą pomocne w osiągnięciu celów art. 3 w sprawie hierarchii odpadów w dyrektywie 75/442/EWG.
- (25) Spalarnie oraz współspalarnie przetwarzające tylko odpady zwierzęce, objęte regulacją dyrektywy 90/667/EWG ⁽¹⁾ są wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy. Komisja zamierza zaproponować zmiany wymagań dyrektywy 90/667 w celu zapewnienia wysokich norm ochrony środowiska naturalnego w zakresie spalania i współspalania odpadów zwierzęcych.
- (26) Pozwolenie na spalarnię lub współspalarnię jest również zgodne ze wszystkimi mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w dyrektywach 91/271/EWG ⁽²⁾, 96/61/WE, 96/62/WE ⁽³⁾, 76/464/EWG ⁽⁴⁾ i 1999/31/WE ⁽⁵⁾.
- (27) Współspalanie odpadów w instalacjach, nieprzeznaczonych głównie do spalania odpadów, nie powinno być dozwolone celem niepowodowania wyższych emisji zanieczyszczeń w części objętości gazów spalinowych powstających wskutek takiego współspalania niż w instalacjach przeznaczonych wyłącznie do spalania i z tego względu powinno podlegać właściwym ograniczeniom.
- (28) Wymagane są wysokiej jakości techniki pomiarowe w celu monitorowania emisji celem zapewnienia zgodności z dopuszczalnymi wartościami emisji zanieczyszczeń.
- (29) Wprowadzenie dopuszczalnych wartości emisji dla zrzutów ścieków z oczyszczania gazów spalinowych ze spalarni oraz współspalarni ograniczy przepływ zanieczyszczeń z powietrza do wody.
- (30) Powinny zostać ustanowione przepisy dotyczące przypadków, gdy przekraczane są zarówno dopuszczalne wartości emisji jak i dla przestojów technicznie niemożliwych do uniknięcia, zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających lub urządzeń pomiarowych.
- (31) W celu zapewnienia przejrzystości procesu udzielania pozwoleń w całej Wspólnocie społeczeństwo powinno mieć dostęp do informacji w celu umożliwienia mu uczestnictwa w podejmowaniu decyzji, które mają zostać podjęte w następstwie złożonych wniosków o nowe pozwolenia oraz ich kolejnych aktualizacji. Społeczeństwo powinno mieć dostęp do sprawozdań w sprawie funkcjonowania i monitorowania instalacji spalających ponad trzy tony na godzinę, w celu uzyskania informacji o ich potencjalnych skutkach dla środowiska naturalnego i zdrowia ludzkiego.
- (32) Komisja powinna przedstawić zarówno Parlamentowi Europejskiemu jak i Radzie sprawozdanie oparte na doświadczeniach ze stosowania niniejszej dyrektywy, uzyskanej nowej wiedzy naukowej, rozwoju stanu technologii, postępu osiągniętego w technikach ograniczania emisji oraz doświadczenia uzyskanego w zakresie zarządzania odpadami, działania instalacji oraz rozwoju wymagań w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego, w celu zaproponowania, gdzie właściwe, dostosowania przedmiotowych przepisów niniejszej dyrektywy.
- (33) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przyjmuje się zgodnie z decyzją Rady nr 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁶⁾.
- (34) Państwa Członkowskie powinny ustanowić reguły w sprawie kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszej dyrektywy oraz zapewnić, że są one wykonywane; kary takie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

Celem niniejszej dyrektywy jest zapobieżenie lub ograniczenie w możliwie największym praktycznym stopniu ujemnych skutków dla środowiska, w szczególności zanieczyszczenia wskutek emisji do powietrza, gleby, wód powierzchniowych i gruntowych oraz wynikających stąd zagrożeń dla zdrowia ludzkiego spowodowanych przez spalanie i współspalanie odpadów.

Niniejszy cel powinien być spełniany w drodze rygorystycznych warunków eksploatacji i wymagań technicznych, przez ustalenie dopuszczalnych wartości emisji dla spalarni oraz współspalarni we Wspólnocie, a także przez spełnienie wymagań dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa obejmuje spalarnie oraz współspalarnie.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z 30.5.1991, str. 40). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/15/WE (Dz.U. L 67 z 7.3.1998, str. 29).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza (Dz.U. L 296 z 21.11.1996, str. 55).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 76/464/EWG z dnia 4 maja 1976 r., w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty (Dz.U. L 129 z 18.5.1976, str. 23). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁽⁵⁾ Dyrektywa 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1).

2. Jednakże z zakresu niniejszej dyrektywy wyłącza są następujące instalacje:

- a) Instalacje przetwarzające jedynie następujące odpady:
- i) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa,
 - ii) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeśli odzyskiwane jest wytworzone ciepło,
 - iii) włóknistych odpadów roślinnych z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeśli jest ona poddawana współspalaniu w miejscu produkcji i jeśli odzyskiwane jest wytworzone ciepło,
 - iv) odpadów drewna z wyjątkiem odpadów drzewnych, które mogą zawierać związki chlorowcoorganiczne lub metale ciężkie jako wynik obróbki środkami do konserwacji drewna lub powlekania, w skład których wchodzi w szczególności odpady drzewne pochodzące z budownictwa i odpady z rozbiórki,
 - v) odpadów korka,
 - vi) odpadów radioaktywnych,
 - vii) tusze zwierzęce zgodnie z przepisami dyrektywy 90/667/EWG bez uszczerbku dla ich przyszłych zmian,
 - viii) odpadów wynikających z poszukiwań i eksploatacji zasobów ropy naftowej i gazu pochodzących z instalacji znajdujących się poza brzegiem i spalanych na pokładzie takiego zakładu;
- b) eksperymentalnych instalacji wykorzystywanych do badań, rozwoju i testowania w celu poprawy procesu spalania, w których przetwarzane jest mniej niż 50 ton odpadów rocznie.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „odpady” oznaczają wszelkie odpady stałe lub płynne jak zdefiniowano w art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG;
- 2) „odpady niebezpieczne” oznaczają wszelkie odpady stałe lub płynne jak zdefiniowano w art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽¹⁾.

Szczególne wymagania wobec odpadów niebezpiecznych nie mają zastosowania w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do następujących odpadów niebezpiecznych:

- a) palnych odpadów płynnych w tym olejów odpadowych zgodnie z ich definicją w art. 1 dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych ⁽²⁾ pod warunkiem że spełniają następujące kryteria:
 - i) zawartość masy polichlorowanych węglowodorów aromatycznych, np. polichlorowanych bifenyli (PCB) lub pięciochlorowanego fenolu (PCP) do stężeń nie wyższych niż stężenia wymienione we właściwym prawodawstwie wspólnotowym;

- ii) odpady te nie są uważane za niebezpieczne ze względu na zawartość innych składników wymienionych w załączniku II do dyrektywy 91/689/EWG w ilościach lub w stężeniach, które są niezgodne z osiągnięciem celów wymienionych w art. 4 dyrektywy 75/442/EWG; oraz

- iii) wartość kaloryczna netto wynosi co najmniej 30 MJ na kilogram,

b) wszelkie palne odpady płynne, które nie mogą spowodować w gazach odlotowych wynikających bezpośrednio z ich spalania emisji innych niż emisje z oleju napędowego zgodnie z definicją w art. 1 ust. 1 dyrektywy 93/12/EWG ⁽³⁾ lub wyższego stężenia emisji niż te wynikające ze spalania oleju napędowego zdefiniowanego w ten sposób;

3) „mieszane odpady komunalne” oznaczają odpady z gospodarstw domowych jak również odpady z działalności handlowo-usługowej, odpady przemysłowe i z instytucjonalne, które ze względu na charakterach rodzaj i skład są podobne do odpadów z gospodarstw domowych, ale z wyłączeniem frakcji wskazanych w załączniku do decyzji 94/3/WE ⁽⁴⁾ w pozycji 20 01, które są zbierane oddzielnie u źródła i z wyłączeniem innych odpadów określonych w pozycji 20 02 tego załącznika;

4) „spalarnia” oznacza każdą stacjonarną lub ruchomą jednostkę techniczną oraz wyposażenie przeznaczone do termicznego przetwarzania odpadów, z odzyskiem ciepła wytworzonego w wyniku spalania lub bez takiego odzysku. Obejmuje to spalanie przez utlenianie jak również inne procesy obróbki termicznej takie jak piroliza, gazyfikacja, proces plazmowy w stopniu, w jakim substancje powstające z przeróbki są następnie spalane.

Definicja ta obejmuje miejsce lokalizacji i całą spalarnię, w tym wszystkie linie spalania odpadów, przyjmowanie odpadów, składowanie odpadów, miejscowe urządzenia do obróbki wstępnej, systemy dostarczania odpadów będących paliwem i powietrza, kocioł, urządzenia do oczyszczania gazów spalinowych, znajdujące się na miejscu urządzenia do obróbki lub oczyszczania pozostałości i ścieków, komin, urządzenia i systemy kontrolowania operacji spalania, rejestracji i monitorowania warunków spalania;

5) „współspalarnia” oznacza każdą stacjonarną lub ruchomą instalację, której głównym celem jest wytwarzanie energii lub produktów materialnych:

— która wykorzystuje odpady jako paliwo zwykłe lub dodatkowe; lub

— w której odpady są poddawane termicznej obróbce mającej na celu ich usunięcie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 94/31/WE (Dz.U. L 168 z 2.7.1994, str. 28).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 93/12/EWG dnia z 23 marca 1993 r. odnosząca się do zawartości siarki w niektórych paliwach płynnych (Dz.U. L 74 z 27.3.1993, str. 81). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/32/WE (Dz.U. L 121 z 11.5.1999, str. 13).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 94/3/WE z dnia 20 grudnia 1993 r. ustanawiająca wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów (Dz.U. L 5 z 7.1.1994, str. 15).

Jeśli współspalanie odbywa się w taki sposób, że głównym celem instalacji nie jest wytwarzanie energii lub produkcja produktów materialnych a raczej termiczna obróbka odpadów, instalacja uważana jest za spalarnię w rozumieniu pkt 4.

Definicja ta obejmuje miejsce lokalizacji i całą instalację, w tym wszystkie linie do współspalania odpadów, składowanie i przechowywanie odpadów, znajdujące się na miejscu urządzenia do obróbki wstępnej, systemy dostarczania odpadów, paliwa i powietrza, kocioł, urządzenia do oczyszczania gazów spalinowych, znajdujące się na miejscu urządzenia do obróbki lub składowania pozostałości i ścieków, komin, urządzenia i systemy kontrolowania operacji spalania, rejestracji i monitorowania warunków spalania;

6) „istniejąca spalarnia lub współspalarnia” oznacza spalarnię lub współspalarnię:

- a) która jest eksploatowana i która ma pozwolenie zgodnie z istniejącym prawodawstwem wspólnotowym przed dniem 28 grudnia 2002 r., lub,
- b) której zezwolono lub która została zarejestrowana do celów spalania lub współspalania i ma pozwolenie wydane przed dniem 28 grudnia 2002 r. zgodnie z istniejącym prawodawstwem wspólnotowym pod warunkiem że instalację uruchomiono nie później niż dnia 28 grudnia 2003 r., lub
- c) która według opinii właściwych władz jest przedmiotem pełnego wniosku o zezwolenie przed dniem 28 grudnia 2002 r. pod warunkiem że instalacja została uruchomiona nie później niż dnia 28 grudnia 2004 r.;

7) „zdolność przerobowa” oznacza sumę zdolności spalania pieców, z których składa się spalarnia, podaną przez projektanta i potwierdzoną przez operatora, ze szczególnym uwzględnieniem wartości kalorycznej odpadów, wyrażonej jako ilość odpadów spalanych w ciągu godziny;

8) „emisja” oznacza bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie do powietrza, wody lub gleby substancji, drgań, ciepła lub hałasu ze źródeł pojedynczych lub rozproszonych w instalacji;

9) „dopuszczalna wielkość emisji” oznacza masę, wyrażoną w formie niektórych szczegółowych parametrów, stężenie i/lub poziom emisji, który nie będzie przekroczony w jednym lub więcej okresów czasu;

10) „dioksyny i furany” oznaczają wszystkie polichlorowane dibenzo-p-dioksyny i dibenzofurany wymienione w załączniku I;

11) „operator” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje instalację lub, jeśli tak jest przewidziane w ustawodawstwie krajowym, na którą została delegowana decyzyjna władza ekonomiczna nad technicznym funkcjonowaniem instalacji;

12) „pozwolenie” oznacza decyzję na piśmie (lub wiele takich decyzji) wydaną przez właściwe władze, przyznające zezwolenie na eksploatację instalacji z zastrzeżeniem niektórych

warunków, które gwarantują, że instalacja jest zgodna z wszystkimi wymaganiami niniejszej dyrektywy. Pozwolenie może dotyczyć jednej lub więcej instalacji lub części instalacji w tym samym miejscu, prowadzonych przez tego samego operatora;

13) „pozostałość” oznacza każdy materiał płynny lub stały (włączając w to popiół denny i żużel, popiół lotny i pył kotłowy, stałe produkty reakcji z obróbki gazów, osad ściekowy z oczyszczania ścieków, zużyte katalizatory i zużyty węgiel aktywny) zdefiniowana jako odpady w art. 1 lit. a) 75/442/EWG, która jest wytwarzana w wyniku procesu spalania lub współspalania, oczyszczania gazu spalinowego lub ścieków lub innych procesów w spalarni lub współspalarni.

Artykuł 4

Wniosek i przyznanie pozwolenia

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 11 dyrektywy 75/442/EWG lub art. 3 dyrektywy 91/689/EWG, żadna spalarnia lub współspalarnia nie może działać bez pozwolenia na prowadzenie takiej działalności.

2. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 96/61/WE, wniosek o pozwolenie na działanie spalarni lub współspalarni do właściwych władz zawiera opis środków, które są przewidziane w celu zagwarantowania, że:

a) instalacja jest zaprojektowana, wyposażona i będzie eksploatowana w taki sposób, że uwzględniane są wymogi niniejszej dyrektywy biorąc pod uwagę kategorie odpadów, które mają być spalane;

b) ciepło wytworzone w trakcie procesu spalania i współspalania jest odzyskiwane w zakresie w jakim jest to praktycznie możliwe, np. przez połączenie produkcji ciepła i energii, wytwarzanie pary technologicznej lub ogrzewanie z sieci;

c) pozostałości zostaną zminimalizowane zarówno pod względem ich ilości jak i szkodliwość, w miarę potrzeb, zostaną one poddane recyklingowi;

d) usuwanie pozostałości, których powstaniu nie można zapobiec, których ilości nie można zmniejszyć ani też poddać recyklingowi, będzie przeprowadzane zgodnie z prawodawstwem krajowym i wspólnotowym.

3. Pozwolenie przyznawane jest wyłącznie, gdy wniosek wykazuje, że proponowane techniki pomiarów emisji do powietrza są zgodne z załącznikiem III, a w odniesieniu do wody, z załącznikiem III ust. 1 i 2.

4. Pozwolenie na działanie spalarni lub współspalarni przyznane przez właściwe władze oprócz zgodności ze wszystkimi mającymi zastosowanie wymogami ustanowionymi w dyrektywach 91/271/EWG, 96/61/WE, 96/62/WE, 76/464/EWG, i 1999/31/WE:

a) wymienia bezpośrednio kategorie odpadów, które mogą być przetwarzane. Wykaz wykorzystuje przynajmniej kategorie odpadów ustalone w Europejskim Katalogu Odpadów (EKO), oraz, gdzie stosowne, zawiera on informacje na temat ilości odpadów;

b) obejmuje całkowitą zdolność przepustową spalania lub współspalania instalacji;

c) określa procedury pobierania próbek i pomiarów, wykorzystywane w celu spełniania nałożonych zobowiązań dotyczących okresowych pomiarów każdego z zanieczyszczeń powietrza i wody.

5. Pozwolenie przyznane przez właściwe władze spalarni lub współspalarni wykorzystującej odpady niebezpieczne w uzupełnieniu do ust. 4:

a) wymienia ilości różnych kategorii odpadów niebezpiecznych, które mogą być poddawane obróbce;

b) określa minimalny i maksymalny przepływ masy tych odpadów niebezpiecznych, ich najniższą i najwyższą wartość kaloryczną oraz maksymalną zawartość zanieczyszczeń, np. PCB, PCP, chloru, fluoru, siarki, metali ciężkich.

6. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, Państwa Członkowskie mogą wymieniać kategorie odpadów, które mają być wspomniane w pozwoleniu, które mogą być współspalane w zdefiniowanych kategoriach współspalarni.

7. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 96/61/WE właściwe władze okresowo ponownie rozważają i, w miarę potrzeby, aktualizują warunki pozwolenia.

8. W przypadku gdy operator spalarni lub współspalarni odpadów nie będących odpadami niebezpiecznymi przewiduje zmianę eksploatacji, która obejmowałaby spalanie lub współspalanie odpadów niebezpiecznych, zmiana taka uważana jest za dalszą zmianę w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. b) dyrektywy 96/61/WE i stosuje się art. 12 ust. 2 tej dyrektywy.

9. Jeśli spalarnia lub współspalarnia nie spełnia warunków pozwolenia, w szczególności w odniesieniu do dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza i wody, właściwe władze podejmują działanie w celu osiągnięcia zgodności.

Artykuł 5

Odbiór i dostarczanie odpadów

1. Operator spalarni lub współspalarni podejmuje wszystkie niezbędne środki ostrożności dotyczące dostarczania i odbioru odpadów w celu zapobieżenia lub ograniczenia w najwyższym praktycznie możliwym stopniu negatywnych skutków dla środowiska naturalnego, w szczególności w odniesieniu do zanieczyszczeń powietrza, gleby, wód powierzchniowych i gruntowych, jak również zapachów i hałasu oraz bezpośredniego zagrożeniu zdrowia ludzkiego. Środki te spełniają co najmniej wymogi wymienione w ust. 3 i 4.

2. Przed przyjęciem odpadów do spalarni lub współspalarni, operator ustala masę każdej kategorii odpadów, jeśli możliwe według EKO.

3. Przed przyjęciem odpadów niebezpiecznych w spalarni lub współspalarni, operator posiada dostęp do informacji na temat odpadów do celów sprawdzenia, między innymi, zgodności z warunkami pozwolenia określonego w art. 4 ust. 5. Informacje te obejmują:

a) wszystkie informacje administracyjne w sprawie procesu wytwarzania zawarte w dokumentach określonych w ust. 4 lit. a);

b) fizyczny, oraz w najwyższym możliwym stopniu, chemiczny skład odpadów oraz wszelkie inne informacje konieczne do oceny ich przydatności do zamierzonego procesu spalania;

c) charakterystykę zagrożenia powodowanego przez odpady, substancje, z którymi nie można ich mieszać oraz środki ostrożności, które należy zachować podczas postępowania z odpadami.

4. Operator przed przyjęciem odpadów niebezpiecznych do spalarni lub współspalarni wykonuje co najmniej następujące czynności związane z odbiorem:

a) sprawdzenie dokumentów wymagane dyrektywą 91/689/EWG i, gdzie stosowne, wymaganych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar⁽¹⁾ oraz przepisów dotyczących transportu substancji niebezpiecznych;

b) pobranie reprezentatywnych próbek, chyba że jest to niewłaściwe, np. w przypadku zakaźnych odpadów klinicznych, w zakresie w jakim jest możliwe przed rozładunkiem, w celu sprawdzenia zgodności z informacjami przewidzianymi w ust. 3 w celu przeprowadzenia kontroli i umożliwienia właściwym władzom określenia rodzaju odpadów poddawanych przetworzeniu. Próbkę przechowywane są przez co najmniej jeden miesiąc po spalaniu odpadów.

5. Właściwe władze mogą przyznać zakładom przemysłowym oraz przedsiębiorstwom zajmującym się spalaniem lub współspalaniem tylko ich własnych odpadów w miejscu wytwarzania odpadów zwolnienia od zobowiązań ust. 2, 3 i 4, pod warunkiem że spełnione są wymogi niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

Warunki eksploatacji

1. Spalarnie są eksploatowane tak, by zawartość węgla organicznego ogółem (CWO) w żużlu i popiołach dennych była niższa od 3 % lub ich strata w czasie zapłonu była niższa od 5 % suchej masy materiału. Gdzie konieczne stosuje się odpowiednie techniki wstępnej obróbki odpadów.

(1) Dz.U. L 30 z 6.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2408/98 (Dz.U. L 298 z 7.11.1998, str. 19).

Spalarnie są projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby można było podnieść w kontrolowany i jednorodny sposób temperaturę gazu powstającego w trakcie procesu po ostatnim podaniu powietrza spalania, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, do temperatury 850 °C, mierzonej przez dwie sekundy blisko ściany wewnętrznej lub w innym, zaaprobowanym przez właściwe władze, reprezentatywnym miejscu komory spalania. Jeśli są spalane odpady niebezpieczne o zawartości chlorowcowanych substancji organicznych wyrażonej jako chlor powyżej 1 %, należy podnieść temperaturę do 1 100 °C, przez co najmniej dwie sekundy.

Każda linia spalarni jest wyposażona, w co najmniej jeden palnik pomocniczy. Palnik ten powinien włączać się automatycznie, jeśli temperatura gazów spalinowych po ostatnim podaniu powietrza spalania spadnie poniżej 850 °C lub 1 100 °C, w zależności od danego przypadku. Palnik używa się także w czasie rozruchu i wyłączenia instalacji w celu zapewnienia utrzymania temperatury 850 °C lub 1 100 °C, w zależności od przypadku, przez cały czas wykonywania tych operacji i tak długo, jak niespalone odpady znajdują się w komorze spalania.

W trakcie rozruchu i wyłączenia, kiedy temperatura spalin spada poniżej 850 °C lub 1 100 °C, w zależności od przypadku, nie wolno podawać do palnika pomocniczego paliw, które mogą spowodować wyższe emisje niż powstające w wyniku spalania oleju napędowego zgodnego z definicją w art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 75/716/EWG, gazu płynnego lub gazu ziemnego.

2. Współspalarnie są projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby można było podnieść w kontrolowany i jednorodny sposób temperaturę gazu powstającego w trakcie procesu po ostatnim podaniu powietrza spalania, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, do temperatury 850 °C przez dwie sekundy. Jeśli są spalane odpady niebezpieczne o zawartości chlorowcowanych substancji organicznych wyrażonej jako chlor powyżej 1 %, należy podnieść temperaturę do 1 100 °C.

3. Spalarnie i współspalarnie posiadają i wykorzystują automatyczny system zapobiegający podawaniu odpadów:

- a) podczas rozruchu, dopóki nie zostanie osiągnięta temperatura 850 °C lub 1 100 °C, w zależności od przypadku, lub temperatura określona zgodnie z ust. 4;
- b) w każdym przypadku, gdy nie jest utrzymana temperatura 850 °C lub 1 100 °C, w zależności od przypadku, lub temperatura określona zgodnie z ust. 4;
- c) za każdym razem, kiedy ciągłe pomiary wymagane w niniejszej dyrektywie pokazują, że dopuszczalna wielkość emisji została przekroczona z powodu zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających.

4. Właściwe władze mogą zezwolić na warunki inne od warunków ustanowionych w ust. 1 i, w odniesieniu do temperatury, w ust. 3 oraz określone w pozwoleniu dla niektórych kategorii

odpadów lub dla niektórych procesów termicznych, pod warunkiem że spełnione są wymogi niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie mogą ustanowić zasady regulujące przyznawanie takich zezwoleń. Zmiana warunków eksploatacji nie może spowodować powstania większej ilości pozostałości lub pozostałości o wyższej zawartości zanieczyszczeń organicznych w porównaniu z pozostałościami, których można oczekiwać na warunkach określonych w ust. 1.

Właściwe władze mogą zezwolić na warunki inne od warunków ustanowionych w ust. 2 i, w odniesieniu do temperatury, w ust. 3 oraz określone w pozwoleniu dla niektórych kategorii odpadów lub dla niektórych procesów termicznych, pod warunkiem że spełnione są wymogi niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie mogą ustanowić zasady regulujące przyznawanie takich zezwoleń. Takie zezwolenie jest uwarunkowane co najmniej zgodnością z przepisami dotyczącymi dopuszczalnych wielkości emisji dla węgla organicznego ogółem i CO, wymienionymi w załączniku V.

W przypadku spalania lub współspalania własnych odpadów na miejscu ich wytwarzania w istniejących kotłach do spalania kory używanych w przemyśle wyrobu pulpy i papierniczym, takie zezwolenie jest uwarunkowane co najmniej zgodnością z przepisami dotyczącymi dopuszczalnych wielkości emisji dla węgla organicznego ogółem, ustalonych w załączniku V.

O wszystkich warunkach eksploatacji określonych na podstawie niniejszego ustępu i wynikach weryfikacji Państwa Członkowskie przekazują Komisji jako część informacji przewidzianych zgodnie z wymogami sprawozdawczości.

5. Spalarnie oraz współspalarnie są projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby zapobiec emisjom do powietrza powodującym znaczące zanieczyszczenie na poziomie gruntu; w szczególności gazy spalinowe są uwalniane w sposób kontrolowany i zgodnie z odpowiednimi normami wspólnotowymi dotyczącymi jakości powietrza, przez wysokość komina, która jest obliczana w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzkie i środowisko naturalne.

6. W możliwie najszerszym zakresie odzyskuje się wszelkie ciepło wytwarzane w procesie spalania lub współspalania.

7. Zakaźne odpady kliniczne powinny być umieszczane bezpośrednio w piecu, bez wcześniejszego mieszania z innymi kategoriami odpadów oraz bez wcześniejszej obróbki.

8. Spalarnią i współspalarnią zarządza osoba fizyczna, która jest właściwa do zarządzania instalacją.

Artykuł 7

Dopuszczalne wielkości emisji do powietrza

1. Spalarnie są projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby w gazach spalinowych nie przekroczono dopuszczalnych wielkości emisji ustalonych w załączniku V.

2. Współspalarnie są projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby w gazach spalinowych nie przekroczono dopuszczalnych wielkości emisji ustalonych zgodnie z lub ustalonych w załączniku II.

Jeśli w współspalarni ponad 40 % powstającego, wydzielanego ciepła pochodzi z odpadów niebezpiecznych, stosuje się dopuszczalne wielkości emisji ustalone w załączniku V.

3. Wyniki pomiarów dokonanych w celu sprawdzenia przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji są normalizowane w odniesieniu do warunków określonych w art. 11.

4. W przypadku współspalania mieszanych odpadów komunalnych niepoddanych przetworzeniu, dopuszczalne wielkości emisji zostaną określone zgodnie z załącznikiem V; załącznik II nie ma zastosowania.

5. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, Państwa Członkowskie mogą ustanowić dopuszczalne wielkości dla wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych lub innych zanieczyszczeń.

Artykuł 8

Zrzuty wodne z oczyszczania gazów spalinowych

1. Ścieki z oczyszczania gazów spalinowych zrzucane ze spalarni lub spalania łączonego podlegają przedmiotem pozwolenia przyznawanego przez właściwe władze.

2. W największym możliwym stopniu należy ograniczyć zrzuty ścieków do środowiska wodnego, co najmniej zgodnie z dopuszczalnymi wielkościami emisji ustalonymi w załączniku IV.

3. Zgodnie ze szczególnym przepisem pozwolenia, ścieki z oczyszczania gazów spalinowych mogą być zrzucane do środowiska wodnego po oddzielnym przetworzeniu pod warunkiem że:

- a) spełnione są wymagania odpowiednich przepisów prawodawstwa wspólnotowego, krajowego i lokalnego, w formie dopuszczalnych wielkości emisji; oraz
- b) stężenia masowe substancji określone w załączniku IV nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji, tam ustanowionych.

4. Dopuszczalne wielkości emisji stosuje się w punkcie, w którym ścieki z oczyszczania gazów spalinowych, zawierające substancje określone w załączniku IV, są zrzucane ze spalarni lub ze współspalarni.

W przypadku gdy ścieki z oczyszczania gazów spalinowych są oczyszczane na miejscu, zbiorczo z innymi źródłami ścieków na miejscu, operator dokonuje pomiarów określonych w art. 11:

- a) w strumieniu ścieków z procesów oczyszczania gazów odłotowych przed ich wprowadzeniem do zbiorczej oczyszczalni ścieków;

- b) w strumieniu/strumieniach innych ścieków przed ich wprowadzeniem do zbiorczej oczyszczalni ścieków;

- c) w punkcie końcowego zrzucenia ścieków, po oczyszczeniu, ze spalarni lub współspalarni.

Operator wykonuje właściwe obliczenia bilansu masy celem określenia poziomu emisji w końcowym odprowadzeniu ścieków, który można przypisać ściekom pochodzącym z oczyszczania gazów spalinowych w celu sprawdzenia przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji ustalonych w załączniku IV dla strumienia ścieków z procesu oczyszczania gazów spalinowych.

W żadnym przypadku nie można rozcieńczać ścieków celem osiągnięcia zgodności z dopuszczalnymi wielkościami ustalonymi w załączniku IV.

5. Jeśli ścieki z oczyszczania gazów spalinowych zawierające substancje zanieczyszczające określone w załączniku IV są oczyszczane poza spalarnią lub współspalarnią, w instalacji przetwarzania przeznaczonej do oczyszczania tylko ścieków tego rodzaju, stosuje się dopuszczalne wielkości emisji z załącznika IV w punkcie, w którym ścieki opuszczają instalację przetwarzania. Jeśli ta instalacja jest przeznaczona nie tylko do oczyszczania ścieków ze spalania, operator wykonuje właściwe obliczenia bilansu masy, jak to przewidziano w ust. 4 lit. a), b) i c) celem ustalenia poziomu emisji w końcowym odprowadzeniu ścieków, który można przypisać ściekom pochodzącym z oczyszczania gazów spalinowych w celu sprawdzenia przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji ustalonych w załączniku IV dla strumienia ścieków z procesu oczyszczania gazów spalinowych.

W żadnym przypadku nie można rozcieńczać ścieków celem osiągnięcia zgodności z wartościami dopuszczalnymi ustalonymi w załączniku IV.

6. Pozwolenie:

- a) ustala dopuszczalne wielkości emisji dla substancji zanieczyszczających określonych w załączniku IV zgodnie z ust. 2 celem spełnienia wymogów określonych w ust. 3 lit. a);
- b) ustala eksploatacyjne parametry kontroli ścieków co najmniej w odniesieniu do pH, temperatury i przepływu.

7. Miejsca spalarni oraz współspalarni, włączając w to towarzyszące miejsca składowania odpadów, są projektowane w taki sposób, aby zapobiec niedozwolonemu lub przypadkowemu uwolnieniu substancji zanieczyszczających do gleby, wód powierzchniowych i gruntowych zgodnie z przepisami przewidzianymi we właściwym prawodawstwie wspólnotowym. Ponadto uwzględnia się pojemność składową dla zanieczyszczonego odcieku deszczówki z miejsca spalarni lub współspalarni lub zanieczyszczonej wody pochodzącej z rozlewów lub gaszenia pożaru.

Zdolność składowa powinna być odpowiednia w celu zapewnienia badania i oczyszczania takich wód przed jej odprowadzeniem, w miarę potrzeby.

8. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, Państwa Członkowskie mogą ustanowić dopuszczalne wielkości dla wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych lub innych zanieczyszczeń.

Artykuł 9

Pozostałości

Minimalizuje się ilość i szkodliwość pozostałości pochodzących z działania spalarni lub współspalarni. Gdzie stosowne, pozostałości poddaje się recyklingowi bezpośrednio w instalacji lub poza nią, zgodnie z właściwym prawodawstwem wspólnotowym.

Transport i przejściowe składowanie suchych pozostałości w formie pyłu, takich jak pył kotłowy i suche pozostałości z oczyszczania gazów spalinowych, odbywają się w taki sposób, aby zapobiec rozpraszaniu do środowiska naturalnego, np. w zamkniętych pojemnikach.

Przed określeniem dróg unieszkodliwiania lub recyklingu pozostałości ze spalarni lub współspalarni przeprowadza się właściwe badania w celu ustalenia charakterystyki fizycznej i chemicznej oraz możliwości zanieczyszczenia różnych pozostałości spalania. Analiza obejmuje całą frakcję rozpuszczalną i frakcję rozpuszczalną metali ciężkich.

Artykuł 10

Kontrola i monitorowanie

1. Instaluje się urządzenia pomiarowe i stosuje techniki w celu monitorowania parametrów, warunków i stężeń masowych odpowiednie dla procesu spalania lub współspalania.

2. Wymagania pomiarowe są ustanawiane w pozwoleniu lub warunkach dołączonych do pozwolenia wydanego przez właściwe władze.

3. Właściwa instalacja i funkcjonowanie zautomatyzowanego wyposażenia monitorującego emisję do powietrza i wód podlega procesowi kontroli i corocznemu testowi nadzorcemu. Kalibrację należy wykonywać przy pomocy pomiarów równoległych z metodami wzorcowymi, co najmniej co trzy lata.

4. Lokalizacja punktów pobierania próbek lub pomiarowych jest ustanawiana przez właściwe władze.

5. Okresowe pomiary emisji do powietrza i wód są wykonywane zgodnie z pkt 1 i 2 załącznika III.

Artykuł 11

Wymagania dotyczące pomiarów

1. Państwa Członkowie zapewniają przestrzeganie ust. 2–12 i 17 w odniesieniu do powietrza oraz ust. 9 i 14–17 w odniesieniu do wody, albo przez specyfikację w warunkach pozwolenia lub ogólne wiążące reguły.

2. Zgodnie z załącznikiem III w spalarni oraz współspalarni przeprowadza się następujące pomiary zanieczyszczeń powietrza:

a) ciągłe pomiary następujących substancji: NO_x pod warunkiem że ustalono dopuszczalne wielkości emisji, CO, pył ogółem, TOC, HCl, HF, SO₂;

b) ciągłe pomiary następujących parametrów działania procesu: temperaturę blisko ściany wewnętrznej lub innego, zaaprobowanego przez właściwe władze, reprezentatywnego punktu komory spalania, stężenie tlenu, ciśnienie, temperaturę i zawartość pary wodnej w gazie spalinowym;

c) co najmniej dwa pomiary metali ciężkich, dioksyn i furanów w ciągu roku; jednakże przez pierwsze dwanaście miesięcy eksploatacji należy wykonywać co najmniej jeden pomiar na trzy miesiące. Państwa Członkowskie mogą określić okresy pomiarów, jeśli ustalają dopuszczalne wielkości emisji dla aromatycznych węglowodorów wielopierścieniowych lub innych zanieczyszczeń.

3. Czas przebywania jak również minimalna temperatura i zawartość tlenu w gazach spalinowych podlegają właściwej weryfikacji, co najmniej jeden raz kiedy spalarnia lub współspalarnia jest oddawana do eksploatacji oraz w najbardziej niekorzystnych przewidywanych warunkach działalności.

4. Można pominąć ciągłe pomiary HF jeśli używane są etapy oczyszczania dla HCl, które zapewniają, że nie są przekraczane dopuszczalne wielkości emisji dla HCl. W tym przypadku emisje HF podlegają okresowym pomiarom ustanowionym w ust. 2 lit. c).

5. Ciągły pomiar zawartości pary wodnej nie jest wymagany jeśli, pobrany w próbce gaz spalinowy jest osuszany przed analizą emisji.

6. Właściwe władze mogą zezwolić w pozwoleniu na ustanowione w ust. 2 lit. c) okresowe pomiary HCl, HF i SO₂, zamiast pomiarów ciągłych, w spalarniach lub współspalarniach, jeśli operator potrafi udowodnić, że emisje tych zanieczyszczeń w żadnych warunkach nie mogą być wyższe od określonych przepisami dopuszczalnych wielkości emisji.

7. Właściwe władze mogą zezwolić w pozwoleniu na zmniejszenie częstotliwości okresowych pomiarów dotyczących metali ciężkich z dwóch pomiarów rocznie na jeden pomiar co dwa lata oraz dotyczących dioksyn i furanów z dwóch pomiarów rocznie na jeden pomiar rocznie, pod warunkiem że emisje powstające ze spalania lub współspalania wynoszą poniżej 50 % dopuszczalnych wielkości emisji ustalonych odpowiednio zgodnie z załącznikiem II lub załącznikiem V, i jeśli istnieją kryteria dla wymagań, które należy spełnić, które zostały opracowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17. Kryteria te są co najmniej oparte na przepisach akapitu drugiego, lit. a) i d).

Do dnia 1 stycznia 2005 r. można zezwolić na zmniejszenie częstotliwości pomiarów, jeśli takie kryteria nie są dostępne, pod warunkiem że:

- a) odpady spalane lub współspalane, składają się wyłącznie z niektórych segregowanych palnych frakcji odpadów nie będących odpadami niebezpiecznymi nie nadającymi się do recyklingu i reprezentującymi niektóre charakterystyki, i które są dalej określone w oparciu o ocenę określoną w lit. d);
- b) dla tych odpadów dostępne są krajowe kryteria jakości, które zostały przedstawione Komisji;
- c) spalanie lub współspalanie tych odpadów jest zgodne z odpowiednimi planami zarządzania odpadami określonymi w art. 7 dyrektywy 75/442/EWG;
- d) operator może udowodnić właściwym władzom, że emisje są w każdych warunkach znacząco niższe od dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II lub załączniku V dla metali ciężkich, dioksyn i furanów; ocena ta jest oparta na informacji w sprawie jakości danych odpadów oraz pomiarach emisji wymienionych zanieczyszczeń;
- e) w pozwoleniu określono kryteria jakości i nowy okres dla pomiarów okresowych; oraz
- f) wszystkie decyzje w sprawie częstotliwości pomiarów określonych w tym ustępie, uzupełnione o informacje w sprawie ilości i jakości danych odpadów, są corocznie przekazywane Komisji.
8. Wyniki pomiarów dokonanych w celu sprawdzenia przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji są normalizowane w następujących warunkach i dla zawartości tlenu według wzoru określonego w załączniku VI:
- a) temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, zawartość tlenu 11 %, suchy gaz, w gazie spalinowym ze spalarni;
- b) temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, zawartość tlenu 3 %, suchy gaz, w gazie spalinowym ze spalania olejów odpadowych zgodnych z definicją w dyrektywie 75/439/EWG;
- c) kiedy odpady są spalane lub współspalane w powietrzu wzbogacanym tlenem, wyniki pomiarów mogą być normalizowane w zawartości tlenu przewidzianej przez właściwe władze, w sposób odzwierciedlający szczególne okoliczności w indywidualnym przypadku;
- d) w przypadku współspalania wyniki pomiarów są standaryzowane przy całkowitej zawartości tlenu obliczonej w sposób określony w załączniku II.
- Jeśli emisje zanieczyszczeń są zmniejszone przez oczyszczanie gazów spalinowych w spalarni lub współspalarni przetwarzającej odpady niebezpieczne, normalizacja w odniesieniu do zawartości tlenu, przewidziana w akapicie pierwszym jest wykonywana tylko wtedy, gdy zawartość tlenu mierzona w tym samym okresie jak dla danego zanieczyszczenia przekracza odpowiednią standardową zawartość tlenu.
9. Wszystkie wyniki pomiarów są rejestrowane, przetwarzane i prezentowane we właściwy sposób celem umożliwienia właściwym władzom sprawdzenie zgodności z dozwolonymi warunkami eksploatacji i dopuszczalnymi wielkościami emisji ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, zgodnie z procedurami ustanawianymi przez te władze.
10. Dopuszczalne wielkości emisji do powietrza uznaje się za przestrzegane, jeśli:
- a) — żadna z średnich wartości dziennych nie przekracza którejkolwiek z dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku V lit. a) lub załączniku II;
- 97 % średnich wielkości dobowych w okresie roku nie przekracza którejkolwiek z dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku V lit. e) tiret pierwsze;
- b) żadna ze średnich wartości półgodzicznych nie przekracza którejkolwiek z dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku V lit. b), kolumna A lub, gdzie stosowne, 97 % średnich wartości półgodzicznych w okresie roku nie przekracza jakichkolwiek dopuszczalnych wielkości granicznych emisji wymienionych w załączniku V lit. b), kolumna B;
- c) żadna ze średnich wartości w okresie pobierania próbek określonych dla metali ciężkich, dioksyn i furanów nie przekracza dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku V lit. c) i d) lub załączniku II;
- d) spełnione są przepisy załącznika V lit. e) tiret drugie, lub załącznika II.
11. Średnie wartości półgodzinne i średnie dziesięciominutowe są określane w czasie efektywnej eksploatacji (z wyłączeniem czasu rozruchu i wyłączania, kiedy nie są spalane żadne odpady) z wartości zmierzonych, po odjęciu wartości przedziału ufności określonego w pkt 3 załącznika III. Średnie wartościienne są ustalane na podstawie tych zatwierdzonych wartości średnich.
- W celu uzyskania ważnej średniej wartości dziennej nie można odrzucić więcej niż pięciu średnich wartości półgodzicznych z powodu awarii lub utrzymania ciągłego systemu pomiarów w jakimkolwiek dniu. Nie można odrzucić więcej niż dziesięciu średnich wartości dziennej z powodu awarii lub utrzymania ciągłego systemu pomiarowego.
12. Średnie wartości w okresie pobierania próbek oraz średnie wartości w przypadku pomiarów okresowych HF, HCl i SO₂ są ustalane zgodnie z wymogami art. 10 ust. 2 i 4 oraz załącznika III.
13. Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, podejmuje decyzję o dacie, od której przeprowadzane są zgodnie z załącznikiem III pomiary ciągłe dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza w odniesieniu do metali ciężkich, dioksyn i furanów, tak szybko jak we Wspólnocie będą dostępne odpowiednie techniki pomiarowe.
14. W punkcie zrzutu ścieków przeprowadzane są następujące pomiary:
- a) ciągłe pomiary parametrów określonych w art. 8 ust. 6 lit. b);
- b) wyrwykowe dzienne pomiary próbki całkowitych cząstek zawieszonych; Państwa Członkowskie mogą zamiast tego przewidywać pomiary reprezentatywnej próbki, proporcjonalnej do przepływu w okresie 24 godzin;
- c) co najmniej miesięczne pomiary reprezentatywne próbki, proporcjonalne do przepływu substancji zanieczyszczających, określonych w art. 8 ust. 3 odnoszących się do pozycji 2–10 w załączniku IV, w zrzucie w okresie 24 godzin;

d) pomiary dioksyn i furanów co najmniej co sześć miesięcy; jednakże w ciągu pierwszych dwunastu miesięcy eksploatacji wykonuje się co najmniej jeden pomiar co trzy miesiące. Państwa Członkowskie mogą określić okresy pomiarów, jeśli ustalają dopuszczalne wielkości emisji dla aromatycznych węglowodorów wielopierścieniowych lub innych zanieczyszczeń.

15. Monitoring masy zanieczyszczeń w oczyszczanych ściekach jest przeprowadzany zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym i ustanowionym w pozwoleniu jak również częstotliwością pomiarów.

16. Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji do wody są przestrzegane, jeśli:

- a) dla stałych zawiesin ogółem (substancji zanieczyszczającej numer 1), 95 % i 100 % zmierzonych wartości nie przekracza odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji ustalonych w załączniku IV;
- b) dla metali ciężkich (substancje zanieczyszczające numer 2–10) nie więcej niż jeden pomiar na rok przewyższa dopuszczalne wielkości emisji ustalone w załączniku IV; lub jeśli Państwo Członkowskie przewiduje więcej niż 20 próbek na rok, nie więcej niż 5 % tych próbek przekracza dopuszczalne wielkości emisji ustalone w załączniku IV;
- c) dla dioksyn i furanów (substancja zanieczyszczająca numer 11), dwa pomiary w ciągu roku nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji ustalonych w załączniku IV;

17. Jeśli wykonane pomiary wskazują, że zostały przekroczone dopuszczalne wielkości emisji do powietrza lub wody ustanowione w niniejszej dyrektywie, bezzwłocznie powiadamia się o tym właściwe władze.

Artykuł 12

Dostęp do informacji i uczestnictwo społeczeństwa

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 90/313/EWG⁽¹⁾ i dyrektywy 96/61/WE, wnioski o nowe pozwolenia na spalarnie oraz współspalarnie zostają udostępnione w jednym lub w większej ilości miejsc dostępnych dla społeczeństwa, takich jak urzędy władz lokalnych, przez właściwy okres czasu, celem umożliwienia zajęcia stanowiska w ich sprawie przed podjęciem decyzji przez właściwe władze. Decyzja ta, łącznie z co najmniej kopią pozwolenia, oraz jej wszelkie uaktualnienia są również podawane do wiadomości publicznej.

2. Dla spalarni i współspalarni o zdolności przerobowej dwóch ton na godzinę lub większej i bez względu na przepisy art. 15 ust. 2 dyrektywy 96/61/WE, operator ma przedstawiać właściwym władzom coroczne sprawozdanie w sprawie funkcjonowania i monitorowania instalacji, które jest podawany do wiadomości publicznej. Sprawozdanie to zawiera, jako minimalny wymóg, opis z przebiegu procesu i emisji do powietrza i do wody w porównaniu z normami emisji w niniejszej dyrektywie.

(¹) Dyrektywa Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobody dostępu do informacji o środowisku (Dz.U. L 158 z 23.6.1990, str. 56). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Właściwe władze sporządzają wykaz spalarni lub współspalarni o zdolności przerobowej poniżej dwóch ton na godzinę i podają go do wiadomości publicznej.

Artykuł 13

Nietypowe warunki eksploatacji

1. Właściwe władze ustanawiają w pozwoleniu maksymalny dozwolony okres wszelkich technicznie niemożliwych do uniknięcia przestojów, zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających lub urządzeń pomiarowych, w trakcie których stężenia regulacją zrzutach do odprowadzanych do powietrza i oczyszczonych ścieków regulowanych substancji mogą przekroczyć przepisane dopuszczalne wielkości emisji.

2. W przypadku awarii, operator zmniejsza działalność lub jej zaprzestaje tak szybko, jak to jest praktycznie możliwe i do czasu, aż zostanie przywrócona normalna działalność.

3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 3 lit. c), spalarnia, lub współspalarnia lub linia spalania nie może w żadnych okolicznościach kontynuować spalanie odpadów przez nieprzerwany okres przekraczający cztery godziny, w przypadku gdy przekraczane są dopuszczalne wielkości emisji; ponadto łączny czas pracy w takich warunkach w okresie jednego roku nie może przekraczać 60 godzin. 60-godzinny okres stosuje się do tych linii całej instalacji, które są połączone z jednym urządzeniem do oczyszczania gazów odlotowych.

4. Całkowita zawartość pyłu w emisjach do powietrza ze spalarni nie może w żadnym przypadku przekroczyć 150 mg/m³ wyrażonych jako średnia półgodzinna; ponadto nie wolno przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza CO i TOC. Wszystkie pozostałe warunki określone w art. 6 są spełniane.

Artykuł 14

Klauzula przeglądowa

Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 96/61/WE, Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie przed dniem 31 grudnia 2008 r., które jest oparte na doświadczeniach ze stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności dla nowych instalacji, oraz na postępie osiągniętym w zakresie technik ograniczania emisji i doświadczeniach w zakresie zarządzania odpadami. Ponadto sprawozdanie opiera się na rozwoju stanu technologii, doświadczeniach w zakresie eksploatacji instalacji i wymaganiach w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego. Sprawozdanie to będzie zawierało szczególną sekcję w sprawie zastosowania załącznika II.1.1, w szczególności w sprawie ekonomicznej i technicznej wykonalności w odniesieniu do istniejących pieców cementowych, określonych w przypisie do załącznika II.1.1 dla przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji NO₂ dla nowych pieców cementowych określonych w tym załączniku. Sprawozdaniu temu towarzyszą, gdzie stosowne, wnioski dotyczące zmiany odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja, gdzie stosowne, proponuje zmiany do załącznika II.3 przed tym sprawozdaniem, jeśli do współspalarni innych niż omówione w załączniku II.1 i II.2 kierowane są duże strumienie odpadów.

Artykuł 15

Sprawozdawczość

Sprawozdania w sprawie wykonania niniejszej dyrektywy ustalane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 91/692. Pierwsze sprawozdanie obejmuje co najmniej pierwszy pełny trzyletni okres po dniu 28 grudnia 2002 r. i jest zgodne z okresami, określonymi w art. 17 dyrektywy 94/67/WE i art. 16 ust. 3 dyrektywy 96/61/WE. W tym celu Komisja opracowuje właściwy kwestionariusz w odpowiednim terminie.

Artykuł 16

Dostosowanie dyrektywy w przyszłości

Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17 ust. 2, zmienia art. 10, 11 i 13 oraz załączniki I i III w celu dostosowania ich do postępu technicznego lub nowych wyników badań dotyczących korzyści dla zdrowia wynikających ze zmniejszenia emisji.

Artykuł 17

Komitet regulacyjny

1. Komisję wspiera Komitet regulacyjny.
2. W przypadku gdy przywołuje się ten ustęp, stosowany jest art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8. Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
3. Komitet przyjmie swój własny regulamin.

Artykuł 18

Uchylenie

Od dnia 28 grudnia 2005 r. uchyla się:

- a) artykuł 8 ust. 1 i załącznik do dyrektywy 75/439/EWG;
- b) dyrektywę 89/369/EWG;
- c) dyrektywę 89/429/EWG;
- d) dyrektywę 94/67/WE.

Artykuł 19

Kary

Państwa Członkowskie określają kary, które stosuje się w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Do dnia 28 grudnia 2002 r. Państwa Członkowskie powiadomią o ustanowionych przepisach Komisję, a niezwłocznie o wszystkich późniejszych ich zmianach.

Artykuł 20

Przepisy przejściowe

1. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów przejściowych przewidzianych w załącznikach do niniejszej dyrektywy, przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do istniejących instalacji od dnia 28 grudnia 2005 r.
2. Dla nowych instalacji, tj. instalacji nie objętych definicją „istniejącej spalarni lub współspalarni” w art. 3 pkt 6 lub ust. 3 niniejszego artykułu, niniejszą dyrektywę stosuje się zamiast dyrektyw wspomnianych w art. 18, od dnia 28 grudnia 2002 r.
3. Stacjonarne lub ruchome instalacje, których celem jest produkcja energii lub wytwarzanie produktów materialnych, które działają i które mają pozwolenie zgodnie z istniejącym prawodawstwem wspólnotowym, jeśli wymagane, i które rozpoczną współspalanie odpadów nie później niż dnia 28 grudnia 2004 r. są uważane za istniejące współspalarnie.

Artykuł 21

Stosowanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 28 grudnia 2002 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia ustanawiane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 23

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 2000 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

F. VÉDRINE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Współczynniki równoważności dla dibenzo-p-dioksyn i dibenzofuranów

W celu określenia całkowitego stężenia (CS) dioksyn i furanów, przed dodaniem mnoży się stężenie masowe następujących dibenzo-p-dioksyn i dibenzofuranów przez następujące współczynniki równoważności:

		Współczynnik równoważnika toksyczności
2,3,7,8	- Tetrachlorodibenzodioksyna (TCDD)	1
1,2,3,7,8	- Pentachlorodibenzodioksyna (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	- Heksachlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	- Heksachlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	- Heksachlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	- Heptachlorodibenzodioksyna (HpCDD)	0,01
	- Oktachlorodibenzodioksyna (OCDD)	0,001
2,3,7,8	- Tetrachlorodibenzofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	- Pentachlorodibenzofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	- Pentachlorodibenzofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	- Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	- Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	- Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	- Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	- Heptachlorodibenzofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	- Heptachlorodibenzofuran (HpCDF)	0,01
	- Oktachlorodibenzofuran (OCDF)	0,001

ZAŁĄCZNIK II

OKREŚLENIE DOPUSZCZALNYCH WIELKOŚCI EMISJI WSPÓLSPALANIA ODPADÓW

W każdym przypadku, gdy w tabeli w niniejszym załączniku nie została wymieniona szczególna całkowita dopuszczalna wielkość emisji „C”, stosuje się następujący wzór podany w tym załączniku (regulę mieszania).

Dopuszczalną wielkość dla każdego odpowiedniego zanieczyszczenia i tlenu węgla w gazie spalinowym powstających z łączonego spalania odpadów oblicza się w następujący sposób:

$$\frac{V_{\text{odpady}} \times C_{\text{odpady}} + V_{\text{proc}} \times C_{\text{proc}}}{V_{\text{odpady}} + V_{\text{proc}}} = C$$

V_{odpady} : Objętość gazów spalinowych powstających ze spalania odpadów ustala się tylko dla odpadów o najniższej wartości kalorycznej określonej w pozwoleniu i znormalizowanej w warunkach określonych w niniejszej dyrektywie.

Jeśli uwolnione w wyniku tego procesu ciepło ze spalania odpadów niebezpiecznych jest mniejsze od 10 % całkowitego ciepła uwolnionego w instalacji, V_{odpady} musi być obliczone z (orientacyjnej) ilości odpadów, które w wyniku spalania uwalniają 10 % ciepła, ustala się całkowite uwalnianie ciepła.

C_{odpady} : dopuszczalna wielkość emisji ustalona dla spalarni w załączniku V dla odpowiednich zanieczyszczeń i tlenu węgla.

V_{proc} : objętość gazu spalinowego powstającego w wyniku procesu w instalacji włączając w to spalanie dozwolonych paliw zazwyczaj używanych w instalacji (z wyłączeniem odpadów) ustalona na podstawie zawartości tlenu, przy emisje muszą zostać znormalizowane jak ustanowiono w przepisach wspólnotowych lub krajowych. W razie braku przepisów dla instalacji tego rodzaju używa się rzeczywistej zawartości tlenu bez rozcieńczania powietrzem, które nie jest konieczne do procesu. Normalizacja przy innych warunkach jest określona w niniejszej dyrektywie.

C_{proc} : dopuszczalne wielkości emisji jakie ustanowiono w tabelach niniejszego załącznika dla niektórych sektorów przemysłowych lub w przypadku braku takich tabel lub takich wartości, dopuszczalne wielkości emisji dla odpowiednich zanieczyszczeń i tlenu węgla w gazach spalinowych z instalacji, które są zgodne z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi dla takich instalacji przy jednoczesnym spalaniu zwykle dozwolonych paliw (z wyłączeniem odpadów). W razie braku takich środków stosowane są dopuszczalne wielkości emisji ustanowione w pozwoleniu. W razie braku takiego pozwolenia stosowane są rzeczywiste wartości stężeń masowych.

C: całkowite dopuszczalne wielkości emisji i zawartość tlenu ustanowione w tabelach niniejszego załącznika dla niektórych sektorów przemysłowych i dla niektórych zanieczyszczeń, lub w przypadku braku takiej tabeli lub całkowitej dopuszczalnej wielkości emisji dla CO i odpowiednich zanieczyszczeń zastępujące dopuszczalne wielkości emisji ustanowione w odpowiednich załącznikach do niniejszej dyrektywy. Całkowita zawartość tlenu mająca zastąpić zawartość tlenu dla normalizacji jest obliczana na podstawie powyższej zawartości przy uwzględnieniu wielkości cząstkowych.

Państwa Członkowskie mogą ustanawiać zasady regulujące wyłączeniami przewidzianymi w niniejszym załączniku.

II.1. Szczegółne przepisy dotyczące pieców cementowych do współspalania odpadów

Średnie wartości dzienne (dla pomiarów ciągłych) Okresy pobierania próbek i inne wymagania dotyczące pomiarów jak w art. 7. Wszystkie wartości w mg/m^3 (dioksyny i furany w ng/m^3). Średnie wartości półgodzinne potrzebne są tylko w celu obliczania średnich wartości dziennych.

Wyniki pomiarów przeprowadzonych w celu sprawdzenia przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji są znormalizowane w następujących warunkach: temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, zawartość tlenu 10 %, suchy gaz.

II.1.1. C - całkowite dopuszczalne wielkości emisji

Zanieczyszczenie	C
Pył ogółem	30
HCl	10
HF	1
NO _x dla istniejących instalacji	800
NO _x dla nowych instalacji	500 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ W celu wprowadzenia w życie dopuszczalnych wielkości emisji NO_x, piece cementowe, które są eksploatowane i które posiadają pozwolenie zgodnie z istniejącym prawodawstwem wspólnotowym i w których rozpoczęto współspalanie odpadów po dacie wymienionej w art. 20 ust. 3 nie mają być uznawane za nowe instalacje.

Zanieczyszczenie	C
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5
Dioksyny i furany	0,1

Do dnia 1 stycznia 2008 r. właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia NO_x dla istniejących pieców cementowych z procesem mokrym lub dla pieców cementowych, które spalają mniej niż trzy tony odpadów na godzinę pod warunkiem że pozwolenie przewiduje całkowitą dopuszczalną wielkość emisji NO_x nie większą niż 1200 mg/m³.

Do dnia 1 stycznia 2008 r. właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia dla pyłów dla istniejących pieców cementowych, które spalają mniej niż trzy tony odpadów na godzinę pod warunkiem że pozwolenie przewiduje całkowitą dopuszczalną wielkość emisji nie większą niż 50 mg/m³.

II.1.2. C - całkowite dopuszczalne wielkości emisji dla SO₂ i TOC

Zanieczyszczenie	C
SO ₂	50
TOC	10

Właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenie, w przypadkach gdy TOC i SO₂ nie powstają ze spalania odpadów.

II.1.3. Dopuszczalna wielkość emisji dla CO

Właściwe władze mogą ustalić dopuszczalną wielkość emisji dla CO.

II.2. Szczególne przepisy dla instalacji spalania energetycznego prowadzących współspalanie odpadów

II.2.1. Średnie wartości dobowe

Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 88/609/EWG i w przypadkach, gdy ustalono dla dużych instalacji spalania energetycznego bardziej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji według przyszłego prawodawstwa wspólnotowego, te ostatnie zastępują dla danych instalacji i zanieczyszczeń dopuszczalne wielkości emisji ustanowione w następujących tabelach (C_{proc}). W takim przypadku następujące tabele są bezzwłocznie dostosowywane do tych bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Średnie wartości półgodzinne potrzebne są tylko w celu obliczania średnich wartości dziennych.

C_{proc}:

C_{proc} dla paliw stałych wyrażone w mg/Nm³ (zawartość O₂ 6 %):

Zanieczyszczenie	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	>300 MWth
SO ₂ zasada ogólna		850	850 do 200 (liniowy spadek ze 100 do 300 MWth)	200
paliwa krajowe		lub współczynnik odsiarczania ≥ 90 %	lub współczynnik odsiarczania ≥ 92 %	lub współczynnik odsiarczania ≥ 95 %
NO _x		400	300	200
Pył	50	50	30	30

Do dnia 1 stycznia 2007 r. oraz bez uszczerbku dla odpowiedniego prawodawstwa wspólnotowego dopuszczalna wielkość emisji dla NO_x nie stosuje się do instalacji, które przeprowadzają współspalanie odpadów niebezpiecznych.

Do dnia 1 stycznia 2008 r. właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia dla NO_x i SO_2 dla istniejących współspalarni 100–300 MWth używających technologii łoża fluidalnego i spalających odpady stałe pod warunkiem że pozwolenie przewiduje wielkość C_{PROC} nie większą niż 350 mg/Nm³ dla NO_x , i nie większą niż 850–400 mg/Nm³ (liniowy spadek ze 100 do 300 MWth) dla SO_2 .

C_{PROC} dla biomasy wyrażone w mg/Nm³ (zawartość O_2 6 %):

„Biomasa” oznacza: produkty składające się w całości lub częściowo z materii roślinnej z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystane do celów odzyskiwania zawartej w nich energii jak również odpady wymienione w art. 2 ust. 2 lit. a) i)–v).

Zanieczyszczenia	< 50 MWth	50–300 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2		200	200	200
NO_x		350	300	300
Pył	50	50	30	30

Do dnia 1 stycznia 2008 r., właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia dla NO_x dla istniejących współspalarni 100–300 MWth używających technologii łoża fluidalnego i spalających biomasę pod warunkiem że pozwolenie przewiduje wartość C_{PROC} nie wyższą niż 350 mg/Nm³.

C_{PROC} dla paliw płynnych wyrażone w mg/Nm³ (zawartość O_2 3 %):

Zanieczyszczenia	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2		850	850 do 200 (liniowy spadek z 100 do 300 MWth)	200
NO_x		400	300	200
Pył	50	50	30	30

II.2.2. C - całkowita dopuszczalna wielkość emisji C

wyrażone w mg/Nm³ (zawartość O_2 6 %): Wszystkie wartości średnie w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 30 minut, a maksymalnie 8 godzin:

Zanieczyszczenie	C
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5

C wyrażone w ng/Nm³ (zawartość O_2 6 %): Wszystkie wartości średnie mierzone w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 6 a maksymalnie 8 godzin:

Zanieczyszczenie	C
Dioksyny i furany	0,1

II.3. Szczególne przepisy dotyczące sektorów przemysłowych nie objętych współspalaniem odpadów na podstawie II.1 lub II.2

II.3.1. C - całkowita dopuszczalna wielkość emisji: C

wyrażone w ng/Nm³. Wszystkie wartości średnie mierzone w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 6 a maksymalnie 8 godzin:

Zanieczyszczenie	C
Dioksyny i furany	0,1

C wyrażone w mg/Nm³. Wszystkie wartości średnie w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 30 minut a maksymalnie 8 godzin:

Zanieczyszczenie	C
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05

ZAŁĄCZNIK III

Techniki pomiarowe

1. Pomiary mające na celu określenie stężenia substancji zanieczyszczających powietrze i wodę muszą być przeprowadzane w sposób reprezentatywny.
2. Pobieranie próbek i analiza wszystkich zanieczyszczeń, łącznie z dioksynami i furanami, oraz referencyjne metody pomiarowe mające na celu skalibrowanie zautomatyzowanych systemów pomiarowych są przeprowadzane zgodnie z normami CEN. Jeśli normy CEN nie są dostępne, stosuje się normy ISO, normy krajowe lub międzynarodowe, które zapewnią dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej.
3. Przy poziomie dziennej dopuszczalnej wielkości emisji, wartości 95 % przedziału ufności nie przekraczają:

Tlenek węgla:	10 %
Ditlenek siarki:	20 %
Ditlenek azotu:	20 %
Pył ogółem:	30 %
Węgiel organiczny ogółem:	30 %
Chlorowódór:	40 %
Fluorek wodoru:	40 %

ZAŁĄCZNIK IV

Dopuszczalna wielkość emisji dla zrzutów ścieków z oczyszczania gazów spalinowych

Substancje zanieczyszczające	Dopuszczalne wielkości emisji wyrażone jako stężenia masowe dla nie-filtrowanych próbek	
	95 % 30 mg/l	100 % 45 mg/l
1. Stałe zawiesiny ogółem zgodnie z definicją dyrektywy 91/271/EWG		
2. Rtęć i jej związki, wyrażone jako rtęć (Hg)	0,03 mg/l	
3. Kadm i jego związki, wyrażone jako kadm (Cd)	0,05 mg/l	
4. Tal i jego związki, wyrażone jako tal (Tl)	0,05 mg/l	
5. Arsen i jego związki, wyrażone jako arsen (As)	0,15 mg/l	
6. Ołów i jego związki, wyrażone jako ołów (Pb)	0,2 mg/l	
7. Chrom i jego związki, wyrażone jako chrom (Cr)	0,5 mg/l	
8. Miedź i jej związki, wyrażone jako miedź (Cu)	0,5 mg/l	
9. Nikiel i jego związki, wyrażone jako nikiel (Ni)	0,5 mg/l	
10. Cynk i jego związki, wyrażone jako cynk (Zn)	1,5 mg/l	
11. Dioksyny i furany zdefiniowane jako suma poszczególnych dioksyn i furanów obliczona zgodnie z załącznikiem I	0,3 ng/l	

Do dnia 1 stycznia 2008 r. właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia zawiesin stałych ogółem dla istniejących spalarni, pod warunkiem że pozwolenie przewiduje, że 80 % wartości zmierzonych nie przekracza 30 mg/l a żadna z wartości nie przekracza 45 mg/l.

ZAŁĄCZNIK V

DOPUSZCZALNA WIELKOŚĆ EMISJI DO POWIETRZA

a) Średnie wartości dzienne

Pył ogółem	10 mg/m ³
Substancje organiczne w formie gazu i pary, wyrażone jako węgiel organiczny ogółem	10 mg/m ³
Chlorowódor (HCl)	10 mg/m ³
Fluorek wodoru (HF)	1 mg/m ³
Ditlenek siarki (SO ₂)	50 mg/m ³
Tlenek azotu (NO) i ditlenek azotu (NO ₂) wyrażone jako ditlenek azotu dla istniejących spalarni o zdolności przerobowej ponad 6 ton na godzinę lub nowych spalarni	200 mg/m ³ (*)
Tlenek azotu (NO) i ditlenek azotu (NO ₂) wyrażone jako ditlenek azotu dla istniejących spalarni o zdolności przerobowej 6 ton na godzinę lub mniej	400 mg/m ³ (*)

(*) Do dnia 1 stycznia 2007 r. oraz bez uszczerbku dla odpowiedniego (wspólnotowego) prawodawstwa, dopuszczalnej wielkości emisji dla NO_x nie stosuje się do instalacji, które spalają tylko odpady niebezpieczne.

Właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia NO_x dla istniejących spalarni:

- o zdolności przerobowej 6 ton na godzinę, pod warunkiem że pozwolenie przewiduje, że średnie wartości dzienne nie przekraczają 500 mg/m³ i obowiązuje to do dnia 1 stycznia 2008 r.,
- o zdolności przerobowej > 6 ton na godzinę ale równej lub mniejszej od 16 ton na godzinę, pod warunkiem że pozwolenie przewiduje, że średnie wartości dzienne nie przekraczają 400 mg/m³ i obowiązuje to do dnia 1 stycznia 2010 r.,
- o zdolności przerobowej > 16 ton na godzinę ale < 25 ton na godzinę i które nie wytwarzają zrzutów do wód pod warunkiem że pozwolenie przewiduje, że średnie wartości dzienne nie przekraczają 400 mg/m³ i obowiązuje to do dnia 1 stycznia 2008 r.

Do dnia 1 stycznia 2008 r. właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia w odniesieniu do pyłów dla istniejących spalarni, pod warunkiem że pozwolenie przewiduje, że średnie wartości dobowe nie przekraczają 20 mg/m³.

b) Średnie wartości półgodzinne

	(100 %) A	(97 %) A
Pył ogółem	30 mg/m ³	10 mg/m ³
Substancje organiczne w formie gazu i pary, wyrażone jako węgiel organiczny ogółem	20 mg/m ³	10 mg/m ³
Chlorowódor (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
Fluorek wodoru (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
Ditlenek siarki (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³
Tlenek azotu (NO) i ditlenek azotu (NO ₂) wyrażone jako ditlenek azotu dla istniejących spalarni o zdolności przerobowej ponad 6 ton na godzinę lub nowych spalarni	400 mg/m ³ (*)	200 mg/m ³ (*)

(*) Do dnia 1 stycznia 2007 r. oraz bez uszczerbku dla odpowiedniego prawodawstwa wspólnotowego, dopuszczalnej wielkości emisji dla NO_x nie stosuje się do instalacji, które spalają tylko odpady niebezpieczne.

Do dnia 1 stycznia 2010 r. właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia dla NO_x istniejących odniesieniu do spalarni o zdolności przerobowej od 6 do 16 ton na godzinę, pod warunkiem że średnia półgodzinna nie przekracza 600 mg/m^3 dla kolumny A lub 400 mg/m^3 dla kolumny B.

- c) **Wszystkie wartości średnie w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 30 minut, a maksymalnie 8 godzin**

Kadm i jego związki, wyrażone jako kadm (Cd)	łącznie $0,05 \text{ mg/m}^3$	łącznie $0,1 \text{ mg/m}^3$ (*)
Tal i jego związki, wyrażone jako tal (Tl)		
Rtęć i jej związki, wyrażone jako rtęć (Hg)	$0,05 \text{ mg/m}^3$	$0,1 \text{ mg/m}^3$ (*)
Antymon i jego związki, wyrażone jako antymon (Sb)	łącznie $0,5 \text{ mg/m}^3$	łącznie 1 mg/m^3 (*)
Arsen i jego związki, wyrażone jako arsen (As)		
Ołów i jego związki, wyrażone jako ołów (Pb)		
Chrom i jego związki, wyrażone jako chrom (Cr)		
Kobalt i jego związki, wyrażone jako kobalt (Co)		
Miedź i jej związki, wyrażone jako miedź (Cu)		
Mangan i jego związki, wyrażone jako mangan (Mn)		
Nikiel i jego związki, wyrażone jako nikiel (Ni)		
Wanad i jego związki, wyrażone jako wanad (V)		

(*) Do dnia 1 stycznia 2007 r. średnie wartości dla istniejących instalacji, którym przyznano pozwolenie na działalność przed dniem 31 grudnia 1996 r., i które spalają tylko odpady niebezpieczne.

Te średnie wartości obejmują także odpowiednie emisje metali ciężkich i ich związków w formie gazu i pary.

- d) **Średnie wartości są mierzone w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 6 godzin, a maksymalnie 8 godzin. Dopuszczalna wielkość emisji odnosi się do całkowitego stężenia dioksyn i furanów obliczonego przy wykorzystaniu koncepcji równoważności toksycznej zgodnie z załącznikiem I.**

Dioksyne i furany	$0,1 \text{ ng/m}^3$
-------------------	----------------------

- e) **W gazach spalinowych nie są przekraczane następujące dopuszczalnych wielkości emisji stężeń tlenu węgla (CO) (z wyłączeniem fazy rozruchu i wyłączenia):**

- $50 \text{ miligramów/m}^3$ gazów spalinowych określonych jako średnia wartość dzienna;
- $150 \text{ miligramów/m}^3$ gazów spalinowych z co najmniej 95 % wszystkich pomiarów określonych jako średnie wartości 10-minutowe lub 100 mg/m^3 gazów spalinowych ze wszystkich pomiarów określonych jako średnie wartości półgodzinne pobrane w dowolnym okresie 24 godzin.

Właściwe władze mogą zezwolić na wyłączenia dla spalarni stosujących technologię łoża fluidalnego pod warunkiem że pozwolenie przewiduje dopuszczalną wielkość emisji tlenu węgla (CO) nie wyższą niż 100 mg/m^3 jako średnia wartość godzinna.

- f) **Państwa Członkowskie mogą ustanowić reguły rządzące wyłączeniami przewidzianymi w niniejszym załączniku.**

ZAŁĄCZNIK VI

Wzór do obliczania stężenia emisji przy standardowym procentowym stężeniu tlenu

$$E_S = \frac{21 - O_S}{21 - O_M} \times E_M$$

E_S = obliczone stężenie emisji przy standardowym procentowym stężeniu tlenu

E_M = zmierzone stężenie emisji

O_S = standardowe stężenie tlenu

O_M = zmierzone stężenie tlenu
